

УВОДНА НАПОМЕНА

Почео сам да осећам извесне резерве према есеју. Можда оне произилазе из двосмислености што чине да есеј у текућој рецепцији подразумева нешто књижики оштерећено. Није заборављено Монтењено повлачење у чувену библиотеку на другом сиратију једне куле, у којој је размишљао о човеку и писао. (Можда би требало ујамити и деиљ да су при прозорска окна секла у при правца зидове куле, и да су се одаиљ у даљини назирале долине и висораван Перигорда). Еиљ зашто осећам оштребу да признам како ни љубав ни усамљеност нисам оикрио уз помоћ књига. Уз њихову помоћ покушао сам да их разумем, али то је нешто сасвим друго. А мудрост? О њој никад нисам гајио илузије! Богиња Ашина увек ми се иронично смешила.

У ствари, желим да кажем да у библиотеци нисам оикрио подстирек за ова измишљена писма насловљена сенкама, имајући у виду и оне што су загосподариле мојом лекцијом и оштребом за дивљењем, већ на улици, на обали мора или међу усјоменама. Нисам намеравао да овде признам више од онога што сам уз помоћ срца оикрио од живоиља. Вероватно сам, оиетљ због тога, после сваког писма дописао песму, настјојећи да више него књижевне уважим законе меланхолије који су ме натерали на исјовестљ. Ови Рилкеови стихови би ме могли ослободити другачијег увода: „Госјоде, време је. Летиљ је било дуго./ Надвиљ се сенком својом преко сунчаних сатјова/ и јустити ветар куд хоће... Од сад ће усамљени дуго бити сами./ остјаће будни, дуга ће писма написати.“ Али, морам да додам оно што је свако барем једанитиљ оикрио: да је у усамљености неоикходна љубав да би се преживело. И заиста ме мало занима да ли се то може сматратиљ мудрим док год у ономе што осећам налазим логику која ми треба.

О. П.